

Dajana Lazarević

Бели шумски цвет

Драги, ја нисам принцеза.
Ја нисам рођена на душеку,
Свиленом душеку, у замку,
У краљевству мога оца.
И нисам расла са крунама,
Окружена верним слугама,
Као свака размажена принцеза.
Рођена сам у природи,
На извору хладне воде,
Са првим пахуљама снега.
Расла сам са јеленима,
Са дивљим коњима и вуковима.
Ја пуним плућима дишем,
Певам и стихове нежне пишем.
Свет принцеза није мој свет -
Ја сам само бели шумски цвет.

Небо изнад мене је тако лепо!
И овај поток је тако бистар!
Покривају ме листови храста.
Мириш шуме... То је слобода моја,
Име и срећа, и ту сам сва своја.
Ја се играм, плешем, шетам,
Са птицама маштам о звездама.
Певам о очима и уснама,
О дрвећу, цвећу и пролећу.

Ја певам, драги, твоју омиљену песму,

Песму о љубави, којој нема краја,
О безусловној, љубави до бескраја.
О, да ли знаш колико те волим?
И зато ћу, драги, само за тебе,
Данас да певам и плешем.
Због тебе још верујем у успех.
Загрли ме јако, витеже душе моје!
Не дозволи ми да залутам
Међу сјајним звездама, другим цветовима,
И међу првим капима јутарње росе.
Не дозволи ми да се заљубим
У усне и очи које ме нису вредне!
О, драги, желим само да знаш
Колико те воли твој бели шумски цвет,
Песникиње једне прве љубави лет.

МЕКОРИРАТИ

White flower in the forest

My dear, I'm not a princess.
I wasn't born on the mattress,
Silk mattress in the Castle,
In the Kingdom of my father's.
I didn't grew up with the crowns,
Surrounded by faithful servants,
Like any spoiled princess.
I was born in a forest,
At the source of cold water,
With the first flakes of snow.
I grew up with a deers,
With wild horses and a wolves.
I am breathing. I never rest –
Singing and writing about gentleness.
My world is not a world of a princess' –
I'm just white flower in the forest.

The sky above me is so beautiful!
And this stream is so clear!
Oak leaves are covering me.
The smell of the forest ... This is my freedom,
My name and a happiness, every my breath.
I am playing, dancing, walking,
With the birds of the stars dreaming.
I am singing about eyes, about lips,
About trees, flowers and my spring.

I'm singing, my dear, your favorite song,
A song about love that never ends,
About unconditional, love to infinity.
Oh, do you know how much I love you?
That's why, my dear, I will just for you,
To sing and to dance today.
That's why I still believe in success.
Hold me tight, Knight of my soul!
Don't let me ever to stray
Among bright stars, other flowers,
And among the first drops of morning dew.
Don't allow me to fall in love
With lips and eyes, that doesn't deserve me!
Oh, my dear, I just want you to know

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937

Publishers online and owners, Peter M. Tase and Sabahudin Hadžialić, MSc

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

How much loves you your poetess,
With all heart, first love and gentleness...

NEKOPIRATI

Белый цветок из леса

Дорогой, я не принцесса.
Я не родилась на подушке,
На шелковой подушке, в замке,
В королевстве моего отца.
Я не выросла с короной,
Окруженная верными спутниками,
Как каждая испорченная принцесса.
Я родилась на природе,
У холодного источника,
С первыми хлопьями снега.
Я выросла с оленями,
С дикими лошадьми и волками,
В полной мере я дышу,
Пою и нежные стихи пишу.
Я не вила, не принцесса,
Я только белый цветок из леса.

Небо надо мной так удивительно!
И этот поток настолько ярок,
Дубовые листья охватывают меня.
Запах леса... это моя свобода,
Мое имя, и все мое счастье.
Я иду, танцую, играю,
С горлицами о звездах мечтаю,
Я пою о глазах, пою о губах,
О весне, о цветах, и о зеленых дубах.

Я пою, дорогой, твою любимую песню,
Песню о любви, которая длится вечно,
О безусловной любви, любви без границ.
Ты знаешь, как сильно я тебя люблю?
Вот почему только для тебя,
Я пою и танцую сегодня.
Вот почему я верю в удачу.
Держи меня крепко, рыцарь моей души!
Не позволяй мне заблудиться
Среди ярких звезд, других цветов,
И среди первых капель утренней росы.
Не дай мне влюбиться
В губы и глаза не достойные меня!
О, дорогой, я хочу ты знаешь

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937

Publishers online and owners, Peter M. Tase and Sabahudin Hadžialić, MSc

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

Как тебя любит твой цветок из леса,
Как сильно тебя любит твоя поэтесса.

НЕ КОПИРАТИ

Белая лясная кветка

Дарагі, я не прынцэса.
Я не нарадзілася на падушцы,
На шаўковай падушцы, у замку,
У каралеўстве майго бацькі.
Я не вырасла з каронай,
Акружаная вернымі спадарожнікамі,
Як кожная сапсаваная прынцэса.
Я нарадзілася на прыродзе,
Ля халоднай крыніцы,
З першымі сняжынкамі.
Я вырасла з аленямі,
З дзікімі канямі і ваўкамі.
На поўныя грудзі дыхаю,
Спяваю і пяшчотныя вершы пішу.
Я не віла, не прынцэса,
Я толькі белая лясная кветка.

Неба нада мной такое дзіўнае!
І гэты ручай такі бліскучы!
Дубовыя лісты атачаюць мяне.
Пах лесу... гэтая мая свабода,
Маё імя, і ўсё маё шчасце.
Я іду, танцую, гуляю,
З галубкамі аб зорках мару,
Я спяваю аб вачах, спяваю аб вуснах,
Аб вясне, аб кветках, і аб зялёных дубах.

Я спяваю, дарагі, тваю любімую песню,
Песню пра каханне, якое доўжыцца вечно,
Аб безумоўным каханні, каханні без межаў.
Ты ведаеш, як моцна я цябе кахаю?
Вось чаму толькі для цябе,
Я спяваю і танцую сёння.
Вось чаму я веру ў поспех.
Трымай мяне моцна, рыцар маёй душы!
Не дазваляй мне заблукаць
Сярод яркіх зорак, іншых кветак,
І сярод першых кропель ранішняй расы.
Не дай мне ўпасці ў каханне,

Ў вусны і вочы нявартыя мяне!
О, драгі, я хачу, каб ты ведаў,
Як цябе любіць твая лясная кветка,
Як моцна цябе любіць твая паэтка.

НЕ КОPIРАТИ

Ти не знаш ко сам ја

Срце до срца, а тако далеко,
У топлом стиску загрљаја.
Наде никад није ни било,
Само се моје наивно биће
Варало да нас љубав спаја.
Обоје живимо у машти,
И у исто време то поричемо-
Наша сличност је то што нас раздваја.
Опет слушавам твоје благе речи
Као шаптај ношен вихорима,
Наговештај нашег скорог краја:
"Ти не знаш ко сам ја".

Љубави моја, свет је мали
И само је један једини корак
Између раја и очаја.
Искусили смо и једно и друго...
Патили смо, и плакали смо,
А ипак смо то вешто крили.
Тешимо се да то није издаја,
Да тако једно друго штитимо
Док горимо у ватри истог змаја.

Научила сам да слушавам твоје ћутање,
Да ти са јагодица читам.
Ишла бих, кажем, до бескраја.
А ти, већ сломљен и покорен,
Дрхтаво ми пољубиш образ:
"Ти не знаш ко сам ја."

Права љубав

Витеже мој!

Стављаш ми круну у косу,
И обасипаш ми крила цвећем.
Сваког дана све више и више
Несебично ми поклањаш себе.
О, шта сам ја добро урадила
За време свог кратког живота,
Кад ми је судбина дала тебе?

Мој соколе, мој најлепши цвете!
Шта ме то снажно за тебе веже?
У земљу гледаш када ме хвалиш,
Са мнош се смејеш, са мнош и жалиш.
Ако ти упутим нежне речи,
Црвениш, као да си дете,
Док немирно дрхте јагодице,
И твоје мисли луталице
У неку чудесну бајку лете.

О, звездо водиљо душе моје!
Од тебе све бих прихватила:
Љубав и рат, цвет и мач,
Да на хладни крај света одеш,
И да се у мој загрљај вратиш –
Све бих, све бих учинила
Само да не гледам како патиш!

Али, то кријем, и увек ћу крити
У залеђу камених амбиција.
Залуд ме питаш о чему сањам,
И шта ми се сада по глави мота.
Ја бих те пустила да ме грлиш,
Или се другој далеко предаш.
Али и то би било јер те волим,
И волећу те до краја живота.

Ружа

Имала сам једну црвену ружу.
На први поглед сасвим обична –
Иста као друге, и мирис и боја.
Али, шетајући крај туђега врта,
Гледала сам на стотине ружа,
И ниједна не беше као моја.

НЕ КОПИРАТИ

Тајна

Синоћ смо се вратили у детињство.
Згазили смо године и статус,
Полице стручне литературе.
Мислили смо како наша срећа
Није горко, забрањено воће.
Бежали смо од правила туђих,
Од осуде и престроге казне.
Бежали смо од туге и самоће.

Данас глумим да си само странац,
„Добро јутро“, не више од тога.
Да ти приђем – превише опасно,
А умирем кад си предалеко,
Док њихове радознале очи
Као да кажу да одавно је јасно.
Глумим да се пакла ја не бојим,
У који ће нас близина повући.
Тад видим – расте патња у очима твојим –
Дођи! Загри ме! Срце ће ми пући!

Ноћас опет могу да те дирнем,
Да спустим главу на твоје раме,
И плачем, дуго и неутешно.
А ти ме храбриш, нежно ме храбриш,
Иако си и сам поломљен сав.
Кажеш да ништа није вечно,
Да ћеш се борити за љубав.
За нас нико не сме да сазна.
Прекинут јецај из твојих груди
Најтежа ми је, смртна казна.
Целе ћу ноћи да те грлим,
Да ти љубим усне и јагодице.
Мој си понос и моја срамота,
Јер те волим више од живота.

Негде далеко

Вољени мој!

Ја не знам ни где си, ни с ким си,
Да ли си срећан или не,
Ни да ли мислиш на мене.
Не знам да ли ме волиш још,
Да ли твоју љубав заслужујем.
Знам само да ми недостају
Твоје топле, беле руке,
Ти танки, најнежнији прсти,
Чији додири и данас трају;
Твоје лице, као Месечево,
Моје најдраже јагодице.
Чини ми се, не бих жалила,
Ни разум, ни живот да изгубим,
Да заувек нестанем у бездану,
Само да ти лице пољубим.

И даље те сањам,
Као из неке несвесне навике.
Пролазим ти руком кроз косу,
И грлим твоја топла рамена.
Твој мирис бих увек препознала,
Међу стотину, хиљаду истих,
И загрлила те, истог трена.
Ти би се тада насмејао,
Заносно, како само ти умеш,
Јер сам још увек детињаста,
Неспретна, сасвим заљубљена.
И гледала бих у твоје очи,
Тихо се дивећи њиховом сјају
И пажњи коју ми поклањају.
И као на некој романтичној слици,
Киша би падала, по навици.

Вољени мој!

Ја не знам ни где си, ни с ким си,
Да ли си срећан или не,

Ни да ли мислиш на мене.
Можда си заљубљен, негде далеко,
И осмех краси твоје лице.
Можда са њом под руку шеташ,
По киши, низ дуге улице.
Можда си ме заборавио,
Једну бледу сенку из прошлости.
А можда... Можда си и ти сам,
И сећаш се наших тренутака
Пуних нежности и радости.
Ох, кад бих знала! Кад бих само знала!
Да ли ме, негде далеко, волиш,
И да ли више од свега желиш
Да те грлим, пољупцима снажим.
Ја бих, као у оној старој бајци,
Ишла преко целог света –
Гвозденим штапом да те тражим.

МЕКОРИРАТИ

Част

Ја нисам желела да га волим.
Сакривала сам сваки поглед,
Била сам дрска и безобразна.
Горда, бесна и непослушна,
Срце бих му ишчупала,
Само да истину не сазна.
И ни реч му нисам веровала –
Да се дави испред мене,
Ни руку ја му не бих дала.
Али, кад смо остали сасвим сами,
У хладној, зимској, звезданој ноћи,
Није ми хтео срце украсти.
Поносно и гласно је говорио
Да је боље бити мртав
Него живети без части.

Да га љубим, ја нисам смела.
Дубоко у себи била сам свесна
Да ћу дуго, дуго да патим.
А ипак сам га заволела.
Било је у мени захвалности,
Искреног дивљења и нежности.
Осећала сам и кривицу –
Више сам желела да ме казни,
Него да ми грешку опрости.
Али његове руке знају да теше:
Никад ме није повредио.
Увек је нежно говорио
Да је природно да млади греше.
Срце је његово витешки часно,
Како за њим не бих чезнула?
Учила сам од њега да волим,
Да се борим за оно што вреди:
Морао ми је уз душу прирасти.
У пола ноћи бих чула шаптај
Да је боље бити мртав,
Него живети без части.

Сваки тренутак, моја мисао свака
Била је њему упућена,
Свака песма и свакога трена.

Због њега сам волела и кишу и снег,
Груб додир лакта у пролазу,
Јер сам била искрено заљубљена.
Али он више није уз мене,
И ја не знам ни где је сад.
Где год да седим, лежим, трчим,
Север, југ, исток, запад,
Не могу да пронађем мир и спас.
Назад не могу, напред га нема,
Нека сам проклета по сто пута,
Има да јаучем на сав глас!
Дозваћу га болом и сузама,
Ако бар мало за мене мари.
Ако не: плакаћу, певаћу, пићу,
Па, нека ми душа искрвари!
Јер знам, он неће дозволити
На срце себи отров да сипам.
Без мене је сам. Зато због њега
Са литице каменог живота
Никада не могу пасти.
Ја не могу да живим без њега,
А он без љубави и части.

Заљубићеш се ти

Заљубићеш се ти,
Још много, много пута.
Грлићеш је, љубићеш је,
И она ће тебе грлити и љубити.
Али, негде, дубоко у теби,
Нешто ће ти недостајати:
Неки изгубљени,
Истргнути делић твог срца.
Тај делић сам ја.

Она те неће волети као ја.
Неће, са толико пажње,
Слушати твој звонки глас.
Неће ти, нежно и пажљиво,
Провлачити прсте кроз косу,
Као што сам радила ја.
Биће ти хладно у њеном наручју,
Њене пољупце нећеш памтити.
Кад, увече, у постељу легнеш,
Да те грли рукама обема,
Добро знај: сам ћеш бити.
Као терет њој и терет себи,
Можеш ићи где ти је драго –
Она неће плакати и неће патити.
Твоје срце, то добро знаш,
Припада само мени.
За мене дишеш, мене сањаш,
Моје руке памтиш и осећаш.
Колико год да је добра –
Ти више немаш шта да јој даш.

Заљубићеш се ти,
Још много, много пута.
У свакој ћеш тражити мене,
И ни у једној нећу бити ја.
Сада иди, иди, љубави моја!
Певај, пиј, заведи, заплеси,
Човек си само – са њом погреси.
Лечи срце, потражи срећу...

Али, немој да се ујутро питаш
Зашто ти сузама нема краја –
Знај, то нећу бити ја.

Странац I

Ја сам те заволела, мада нисам смела.
И не треба ми додир – само твоја близина.
Ти никад не нижеш мак на конач,
А дајеш све, и љубав и ослонац.
Не морам ништа да знам,
Јер те увек близу имам.

О, зар је то моја лоша процена,
Кад ми нежно шапнеш да сам ти драгоцен?
А свеједно одлазиш далеко од мене...
Као да те вуче невидљиви ланац,
И да те молим, не би остао...
Кажеш да си у мом свету – само странац...

То је разлог што ме хладно остављаш?
Све наше тренутке бришеш,
Одлазиш без поздрава!
Мени твоја љубав не треба!
Али, заслужујем више од заорава!

Успомене као ствари сакупљаш;
Оне неће стати у кофере,
Ти то добро знаш!
Ја ти нећу рећи „остани“,
Али, лажем када кажем да ме брига баш!

Срешћемо се опет, некада –
То нам је судбина,
Коју сам псовала и проклела!
Тога дана мени бићеш ти
Само странац, ког сам једном давно волела!

Причајте ми о љубави

Молим вас,
Причајте ми о љубави.
Синоћ сам чула нечију песму,
У даљини,
И она још у мом срцу живи.
Неко је певао о љубави.
И ја сам ишла у правцу песме,
Вирила, пењала на прсте,
Да видим ко ту нежност слави.
А певач је остао у даљини,
И све лепше певао о љубави.
Пођоше ка њему незнани људи,
Засија Месец, замириса цвет,
Извијали су се багремови -
А он је у заносу све већем
Певао о вечној љубави.
И сви су се предали песми.
Као од ума остављени,
Њихали су се у њеном ритму.
Сузом су рекли да су је жељни.

Најлепше вас молим,
Причајте ми о љубави.
Реците ми да постоји,
И ја ћу вам веровати.
Тихо, сасвим тихо,
Шапните ми о правој љубави,
Која све од себе може дати;
О љубави, која се у песмама слави,
Која правила крши, пркоси смрти,
Која се воли, која се чека,
Да се макар у сновима јави;
О љубави која оживљава,
Која се никад не заборавља,
И не оставља!
О љубави, која те верно прати.
Само ми реците да постоји,
И ја ћу вам веровати.

Ја сам волела. Ја још увек волим!
А он је од мене далеко сад.
Ја немам снаге да идем даље,
Ни за одбрану, ни за напад!
Плачем од јутра, док ми сан,
Уморној очи не затвори.
Више не умем да се насмејем.
Више не умем и не могу
Са том својом тугом да се борим!
Шта се десило, не знам ни сама –
Ни зашто ја њега волим толико.
Гледам у људе око себе:
Сви су му слични,
Али, раван није му нико!
Ни корака напред, ни корака назад –
Као да ми је на ногама ланац –
Смеју ми се пахуље беле,
И птице певају: „Та, он је странац!“

О, само вас молим, не тешите ме!
Осећања нису пролазне ствари.
Губим тло, све ми се врти,
Месецима му глас не чујем,
А знам – волећу га до смрти!
Причајте ми! Причајте о љубави!
Певајте ми песме најнежније!
Кад патим, нека патим до краја –
Далеко од оног кога волим,
Ван границе ума – до бескраја!
Реците ми да љубав постоји,
Дајем реч да ћу вам веровати.
Све, све ћу за ту веру дати!
Нека мени не остане ништа!
Нека ме боли моја тамница,
Нека ми душу стеже тај ланац!

Чекам и чекаћу годинама,
Живећу у вашим песмама!
Од свих земљака мени је ближи,
Па, нека је три пута странац!

Кључ

Сунце и планете Сунчевог система
Број су, који није насумице створен.
Близина, даљина – уочљива шема,
Брзина светлости, што пројури за трен.

Континенти, мора, плави океани,
Обим планете Земље и површина.
Године, месеци, недеље и дани,
Ред је прорачунат, као и дужина.

Попречни пресек пирамиде у Гизи,
Угао под којим Торањ је у Пизи,
Сви рачуни природе и људског ума.

Све на ово свету бројем се представља,
Бројем се све мери, бројем се управља.
Математика је кључ универзума.

Инстинкт

Шумицу румену покрила је магла.
Миришу зумбули, јагорчевина, шаш.
И сиво небо, и земљу је дотакла,
Грлећи једнако и рузмарин и лаж.

Тихо поток шуми. Далеко је село.
Излива се и плоди меко шумско тло.
Ја не чујем ход. Видим... детиње чело.
Танко је обучен. Можда му је хладно?

Мале, беле руке. Лак је попут листа!
Али, нека снага сва у њему блиста.
Хола тако усправан, поносан. И свој!

Он се смеши јутру, сунцу, лептирима,
Своје нежне руке пружио би свима.
Боже, зашто мислим да је он рођак мој?

Сонети о љубави

I

Хировито га грлим, па га оставим,
Сваког дана правим љубоморне сцене.
Иако га мучим, безобзирно гњавим,
Знам да све најбоље жели он за мене.

Под шминком га љубим, сав црвен остане,
А без кармина, не дам ни да ме види.
Волим да планирам заједничке дане,
У очи га гледам док се не постиди.

То нико на свету издржао не би,
И опет видим – за мене дао све би.
Уморан, а трпи све моје глупости.

Кад схватим да грешим, ја му љубим руке.
Он зобан није, не ставља ме на муке.
Каже: „Млади греше“, и увек опрости.

II

Мислила сам: биће лакше ако оде,
Никад није исто желети и смети.
А ништа није вредније од слободе.
И зашто баш њега морам ја волети?

Радознале су очи свуд пратиле нас:
У ходнику, парку, кад закључам браву.
Било ми је јасно, и прекасно за спас,
Да због њега брзо изгубићу главу.

Кад је отишао, ја сам умирала,
Свој живот на длану за трен бих му дала.
Убијао ме бол, туга и срамота.

Кад је свима било јасно да сам пала,
Рекли су ми да сам наивна будала,
Зато што га волим више од живота.

III

Кад једини зрак наде у огњу плане,
На западу гордом је крвопролиће.
Лист последњи жути одлете са гране.
Стари дан умире, нови ми не свиће.

Пусти, нека ме муче! Ја не признајем
Њихов закон! Ја се никога не бојим!
И ако се кајем, за себе се кајем!
Савршена нисам, ал` искрено волим.

И искрено чекам. Нека ми опрости,
Што су сузе чести, најчешћи ми гости.
Недостаје ми. Не могу да одолим

Нежности и сети из моје немоћи,
Чекању тог дана кад ће опет доћи.
Савршена нисам, ал` искрено волим.

IV

Слушам како тихо прича о животу,
Уморан и сетан, док у небо гледа.
У науци види сву чар и лепоту,
И само знању сав може да се преда.

Каже да осећа у ваздуху хладном
Промену због блиске кише или снега.
И док он говори у надахнућу свом,
Ја се све више заљубљујем у њега.

Док над нама шуме гране лишћа сува,
Он ми љуби косу, каже да ме чува,
Да ме учи нежности и помирењу.

Бежећи од студи, зора када руди,

Привијам се нежно уз његове груди.
Слушам – он прича о части и поштењу.

V

Шуштале су звезде. У тај чаробни трен
Он се препустио, уморан и сањив.
Помислих – како је незаштићен, мален,
И како је нежан, топао и рањив.

Знам, ово нежно биће заштитник је мој.
Кад је он ту, нико не сме да ме мучи.
Храбар је и снажан, поносни јачи пол,
Човек који чека, чува ме и учи.

И пустила сам га, нежно, као дете,
У наручје снова, шарене палете.
Али, нисам хтела лице да му љубим.

Мом анђелу, којем дугујем толико,
Јер ме воли чисто, како не би нико,
Малену сам руку хтела да пољубим.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>